

Історія села Олександрівка

Перша письмова згадка про село Олександрівка відноситься до 1912 року. Утворилось воно від столипінської реформи у 1908 - 1912 роках від однойменного хутора. На цьому хуторі жили здебільшого польські поселенці. Від імені одного із них ALEKSANDER і пішла назва цього хутора. В селі на даний час ще й досі є будинки, побудовані поляками, яких українське місцеве населення називало "мазурами". Серед лісу часто зустрічаються поляни із залишками фундаментів від будівель, так звані "хатнища", де жили польські поселенці. Ці урочища так і називають за іменами їх колишніх господарів "Людовикове", "Янекове", "Ясинського", "Марцинковського". Наша місцевість багата на поклади граніту, мармуру, габро. На цих кар'єрах важко працювали поруч українці та поляки. Власник одного кар'єру, який знаходиться на кілька сот метрів від села, жив у Варшаві, тому цей кар'єр і називають "Варшавським". Є ще одне дуже мальовниче місце за кілька кілометрів від села. Біля невеличкої річки Льви, серед вікових сосен, дубів та беріз на великій галявині розмістився відгодівельний комплекс Рокитнівського лісгоспзагу. За словами старожилів тут колись давно жила поміщиця - пані Львовська. Вона володіла багатьма гектарами лісів та орних земель. Ліси кишіли звіриною та рясніли ягодами, але для того, щоб назбирати грибів чи ягід, нарубати дров, потрібно було брати спеціальний квиток. За цим суворо слідували "гайові" - лісники. Горе було тому, кого лісники зловили в лісі без перепустки.

В роки Великої Вітчизняної війни поблизу села проходило з'єднання С. Ковпака. До цього часу серед лісу на піщаних пагорбах видно слід їх перебування. Старожили показують де були землянки, навіть ще пам'ятають, де, за переказами була землянка з піччю, де пекли хліб.

Ліс – найбільше багатство Полісся. Особливо цінилась живиця та продукти її переробки. Серед дрімучого лісу було побудовано невеликий завод по переробці живиці – смолярня. Від селища Рокитне поблизу

Олександрівки вглиб лісу було прокладено залізницю – так звану «вузькоколіяку» для того, щоб з'єднати завод із райцентром. У важкі повоєнні роки будівництво заводу та залізниці для багатьох мешканців села стало порятунком від голоду та злиднів. Адже робітники отримували невелику платню і «пайок» - набір продуктів, що рятували від голоду цілу сім'ю. Давно вже немає заводу, «вузькоколіяки», про них нагадують тільки пряма, як стріла, дорога та мальовнича галявина із пагорбами – «хатнищами».

Тиха, спокійна річечка Льва приваблює до себе багатьох мешканців райцентру. Крім того, що тут водиться риба, на берегах річки можна побачити таких рідкісних на Україні: чорного лелеку, сірого журавля, канюка. Можна також побачити лисицю, та окрасу поліських лісів – плямистого оленя. Сила – силенна грибів, ягід, пахощі рідкісної в світі, а в нас такої звичайної азалії понтійської, щебіт птахів – все це робить відпочинок гарним та незабутнім.

Та найбільший скарб Полісся – люди. Працьовиті, невтомні, вони на бідних піщових ґрунтах вирощують зернові, кормові культури, картоплю, льон, плекають сади. А ще вони залюбки з піснею. Без хор – ланки села Олександрівка не обходиться жодне фольклорне свято в райцентрі. До найстаріших жителів села приїжджали студентські десанти із Київської консерваторії та Рівненського державного університету для того, щоб записати старовинні пісні, легенди, обряди. Для того, щоб не втратити ці скарби народної творчості, діти місцевої школи також записують від своїх бабусь усний фольклор та збирають старовинні рушники, скатертини, одяг, речі домашнього вжитку і несуть до школи, де створено музей народної творчості.

Росте село, будується. Побудовано для його мешканців нові просторі магазини, фельдшерсько – акушерський пункт, є школа, клуб, бібліотека. В селі нараховується 185 дворів, де проживає 539 чоловік. Жителі села

працюють в місцевому СГПП «Відродження», в Масевицькому та Кисорицькому лісництві, в райцентрі в різних галузях народного господарства. Але основною їх діяльністю на даний час є праця на присадибних ділянках, на власних земельних паях та збір грибів та дикоростучих ягід, що дає вагому прибавку в сімейний бюджет.

Гарної сонячної днини село дзвенить від дитячих голосів. Ростуть нові громадяни України. Від маленьких долонь залежить майбутнє України і маленького поліського села.

Стара хата

Новий будинок

Новий будинок

Нова вулиця с. Олександрівка

Робота бобрового сімейства

Річка Льва